

Передплата
на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:
на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границю:
на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Повсякденне число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ма серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудні.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Коперніка. — Експедиція місцева в Агенції Ляндовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Др. Рігер а Русини.

З нагоди, що ветеран чеської політики, др. Фр. Володислав Рігер, одержав на днях достоїнство барона, вислала ему редакція львівського «Słowa Polsk-ogo» поздравну телеграму. На желаня польского дневника відповів др. Рігер подякою, а добавив з вдоволенєм, що Молодочехи завернули опять на дорогу політичну, по котрій ступали колись Старочехи, т. е. вступили в союз з Поляками і з другими (?) Славянами для оборони автономії і рівноправности (?).

При словах: «з другими Славянами» і слові «рівноправність» дозволили ми собі поставити два знаки питання. Дячего? Дятого, бо хочемо сконстатувати факт, що давнійший «зелізнний обруч» правичі, сконструований колись дром Рігером, не стояв ані на основі славянської, ані не боров ся за рівноправність Славян австрійских.

Обруч сей зложив ся в 1879 році, коли Старочехи по довшій абстиненції дали наклонитись гр. Таффому до поновного вступленя до ради державної. До «зелізного обруча» вступили тоді Чехи, Поляки і консерватисти німецькі. А з Славян лише полудневі Славяни о стілько, о скілько належали до консервативного клубу гр. Гогенварта. Русинів виключено із сей спілки парламентарної, отже і спілку сю з 1879 р. годі назвати славянською par excellence. А якж була та «рівноправність», що кермувала політикою «зелізного обруча»? Чи дійсно заходив ся сей обруч коло рівноправности народів славянских? Ні! Часи панования «зелізного обруча» принесли полудневим Славянам лише округини деяких прав національних, а нарид руский Галичи-

ни і Буковини записав ті часи в історії своїй що найчорнішими буквами. Ні Поляки, ні Старочехи не дбали тоді ні трохи про потреби народу руского. Поляки відносили ся тоді до Русинів з великою нетолеранцією, а др. Рігер яко Старочех сказав послам руским в 1886 році, що він вправді «жаліє над сумним положенем Русинів, але помочи їм не може». Чому не може? Не може тому, бо Старочехи враз з дром Рігером обіцяли Полякам справу руску в Галичині уважати «домашною», а гр. Гогенвартови дозволили в некористь буковиньских Русинів форитувати Румунів.

Так виглядала взаімність славянська «зелізного обруча», так понимав др. Рігер «рівноправність» Славян австрійских.

Др. Рігер може і нині одушевляти ся згадкою про свій «зелізнний обруч» і про свою «рівноправність». Чейже звісно, що в ері того обруча Чехи скористали майже все то, що нині посідають на поли розвою національного. Тоді підготовив др. Рігер народови свому те значіне політичне, яке займають нині Молодочехи в парламенті віденьскім. Ми однакож не можемо під сим взглядом ділити одушевлене з дром Рігером на точці старого «зелізного обруча» і его програми. Програма ся була на скрізь самолюбна і далека від славянської взаімности та справедливости, а рівноправність була лише о стілько аксіомом «зелізного обруча», о скілько годила інтересам Чехів та Поляків.

Ми певні, що нинішня парламентарна більшість палати посольської засновалась не на принципах колишнього «зелізного обруча» т. е. на взглядній рівноправности всіх народів австрійских. Самолюбство тут виключене, а полудневі Славяни сполу-

чені з послами рускими в одну тривку цілість, — бо спільними інтересами меншо-стий національних, — не могли би піддержувати альянсу, що мав би на цілі інтереси лише поодиноких сторонниць в тім союзі. Більші складові часті теперішньої парламентарної більшости знають о тім дуже добре і в тім лежить порука, що рівноправність теперішня не може бути ідентичною з рівноправністю «зелізного обруча», котрим др. Рігер одушевляєсь. А може др. Рігер не розважив добре своїх слів на адресу «Słowa polsk-ogo»? Хочемо вірити...

Зелізнничка катастрофа межи Коломисю а Туркою.

о котрій вже вчера писалисьмо, наступила слідуочим способом: Коло години 11 в ночи зірвала ся страшна буря з громами і з небувалою зливою, межі Матіївцями а Коршовом. Наслідком тої зливи, подібної до обрваня хмари було ненадїйне візбранє рік і потоків. Коломня і околиця стояла під водою. Найспільніший вплив був в потоці Козачівка, коло зелізнничого мосту.

Спокійний перед тим той потік, пливучий в 5 метрів глибокім вивозі серед тої зливи візбрав дуже сильно і він то став ся причиною катастрофи.

Зелізнничий насип перед потоком в місци, де лінія переходить через потік є високій на кілька метрів, так що міст становив тут рід в'ядукту, завішеного 10—15 метрів понад дном вивозу. Міст був з каміня з зелізною конструкцією. Отвір мосту виносил 7-6 метрів.

Візбранє потоку було ненадїйно скорє. В мипуті заповнив ся вивіз водою понад береги і розлив ся так, що вода в пару хвилях сягнула

2)

Великодній дзвін.

Оповіданє О. Л. Гавриша.

II.

Другого року перед Різвдом занедужав Іван і завезли його до шпиталю. Я навідував ся до нього кожного дня аж поки Іван видужав і знову поступив у школу. Тільки який він став після тієї хвороби! Страшно було і глянути на нього: ізсох, пожовк, а очи ті блескучі, — мов і не було їх. Виднілись тільки дві ямки і далеко, далеко у їх пноді блисне щось, мов капля води. З місяць походив він у школу, а далі бачу я, що не в моготу йому учитись, став прохати його піти до шпиталю знову.

— Немає часу мені слабувати, — відповів він, — бо ось скоро я повинен скінчити науку... Та що подумают і учителі, коли я тепер піду до шпиталю?

Я мусів сказати про це старшому учителеві і він сам прийшов до нас на квартиру і умовив Івана покинути вчитись доки не видужає зовсім. Може не послухав би Іван і його, але-ж так занедужав того дня, що мимоволі опинив ся там, де йому й не хотілось.

Знову почались мої відвідини слабого, аж поки він не поправив ся так, що міг уже й ходити по хаті і часину побалакати; тільки усе щось кашляв, а часом замиселить ся й промови-

вить тихо: «як то там моя бідна ненька?» і на очах його заблищать сльози.

III.

Розтав сніг; зазеленіла на полях трава і весело блищало весняне сонечко, вливаючи радість і щирість у серце, надто й таке, котре зачерствіло і потонуло в жадобі важки, мов у багні. Усі ждали чудово-розкішних Великодних євьяток.

Хозяйка наша, спаси біг їй, відносила до обох нас, як до своїх рідних дітей і все турбовалась як би веселіше зустрінути і провести Великдень, а старша дочка її, дівчина років шіснадцяти, що звали ми її сестричкою, спекла навіть невеличку пасочку, уквітчала ангелятками, хрестиками та квітками і звеліла мені, щоб я відніс її Іванови, як почнуть дзвонити до Утрені.

Увесь день в суботу порались ми гуртом, готовлячи то паски, то крашанки, то птицю і тільки тоді вправились зовсім, як почало уже світати і задзвонили до Утрені. Взяв я ту пасочку квітчану, з десяток крашанок, курча варене та ще дещо і поніс до Івана. Входяжу в його палату, він замислений ходить по хаті; побачив мене і лице його освітілось радістю.

— Слава Богу, що ти прийшов, а я думав уже, що в такий день, як сьогодні, і не діжду ся тебе... Думав навіть, що вже й не побачу тебе ніколи.

— Як це «не побачу ніколи»?

— Та все бачиш здаєть ся мені, ніби я вмру...

— Що це ти, Господь з тобою! — промовив я здригнувшись, — адже ти підвів ся, покріпшав, поправляєш ся...

— Та ще як покріпшав, — відказав він і так весело став підходити до мене: сьогодні хочу прохати лікаря, щоб виписав мене, промовляв він далі, а то остогидло тут і хорому лежати, а здоровому і подавно. Що це ти приніс? — показав він на вузлик, що поставив я на столику.

— Це прислала тобі наша сестричка пасочку, то що.

— Спасибі, спасибі їй, — промовив Іван, розв'язуючи вузла та втіпаючись пасочкою. — Яка гарна! Таких пасок і наші старинні гетьмани не їли! Яка щира душа у Вірки — нашої любі сестриці! Подякуй їй і поцілуй за мене.

— А ти-ж казав, що виписеш ся сьогодні. От і подякуєш і поцілуєш її сам.

— Так, так... А я й забув, — промовив він, задумано дивлячись у вікно, з якого бованів ліс, що розпускав уже молоде листє і синів широкій, безкраїв степ, покритий мов шовковим килимом зеленою травою. — Так... поцілує, поцілує... Матусю, матусю, — тихо прошептав він і на очах його показались сльозинки. — Павле повернув ся він до мене, — ти часто питав мене за сімю нашу, а особливо за матір, але мовчав, або-ж відмовляв ся то тим, то сим...

по дахи домів поблизького присілка. Мешканці серед темряви шукали спасення на дахах.

Коли міст на потоці завалив ся не знати; одні говорять що ще перед приїздом залізничі, а другі, що міст завалив ся зараз по переїзді локомотиви.

Шаліюча повільно вирвала в місци катастрофи великі частки берегів з обох сторін так, що днесь стоїть там широкий вир наповнений водою. Перерва в насипі доходить до кількадесять метрів. В вирі тім устрягли і спочивають до днесь локомотиви і п'ять розбитих возів. Локомотиви до вчора не було ще видно з під води, а з возів ледво вершки.

Сила повині мусіла бути страшно сильною, сли тяжкі розбиті вози повідносила на 300 метрів і даліше. Сидженя в возах повиривали шаліючі філії води.

П'ять возів третьої класи найбільше заповнених пасажирами, чудом задержано над берегом пропасти і в сей спосіб уратовано кількадесять осіб. Стало ся се в той спосіб, що сигналовий кондуктор (Прухницький відай) доглянувши катастрофу, був на стілько притомний, що сильно загамував вози. Наслідком того сильного загамування поломил ся сполученя межі посліднім возом II-ої класи а першим возом III-ої класи і так позістали вози третьої класи на шляху. Подорожні висіли з возів і уратували ся. Жертв в людях длятого так мало, бо в перших трьох возах було дуже мало людей, певно по причині бурі вздержали ся від їзди.

В поїзді знаходило ся до 140 осіб. Згинуло лише 9 осіб, а іменно:

- 1) Рудницький, почтовий контрольор зі Львова, отець 4 дітей. Тіла ще не знайдено.
- 2) Кондуктор почтовий — також тіла не знайдено.
- 3) Возьний Дяків — его трупя втягнуто з почтового возу.
- 4) Машиніст Захер, тіла не видобуто, правдоподібно знаходиться ся під локомотивом.
- 5) Паляч Крайчий. В послідню неділю мав брати шлюб. — Тіла не видобуто.

Число ранених і ушкоджених в часі катастрофи подають на 13 осіб. 1) Кондуктор маїпуляційний Шаліх має сильно розбиту голову а з початку зраджував божевільство. Лікарі запевняють, що буде здоров. 2) Почтовий офіціал Едмунд Гнедінгер, полишив ся сам один з 4 осіб, що були разом в почтовім возі. Є він потовчений сильно на цілім тілі, але кости цілі і нема обави о житє. Лекше ранені: барон Фелікс Лебенштайн, скалічений в ніс, надпоручник жандармерії Зенон Шолгіня — сей уратував себе і жену. Даліше пані Станислава Порошівна і Єлена Котович зі Станиславова, Леонид Деміанов російський урядник цловий а в кінци моло-

денька вдова по погібнім лікари військовім. Крім покалічень розхоровала ся тяжко. І не дивниця. Молода жена в часі катастрофи уклала ся як раз до сну і була в повнім негліжи. Муж в хвили небезпеченьства знаючи, що же а уміє пливати, викинув єї сейчас з вагону до води. Нещасна довго боролась серед темряви, в ледоватій воді з шаліючими філіями повині. В кінци дістала ся до берегу; дрожачи від зимна майже збожеволіла, мусіла в найлекшій строю бристи ярами і калужами упадаючи що хвиля в калужі або рови. По годинній блуканині дістала ся до двора в Гвіздци. Там прийнято єї годинно і телеграфічно візвано єї тата з Черновець. Боят ся, що нещасна перепацить житєм сей страшний пошлюбний драмат.

Муж єї згинув в переверненім вагоні філіями; ходить також версія, що видістав ся був на дах возу, але з відтам скинули его сильні філії і певно до чогось убили.

В трьох затоплених возах особових знаходило ся більше людей, однак уратували ся. В який се спосіб стало ся, оповідають участники катастрофи: Хто доглянув небезпеченьство, той вибивав вікна або отвирив двері і скакав в воду або чіпав ся других возів. При тій власно нагоді покалічили ся.

Деяких знов самі філії повикидували на беріг, инші з трудом допливали до берегу або діставали ся там по відламках возів. Приміром Гнедінгер уратував ся в сей спосіб, що пірваний струєю, дістав ся до правого берега; видів коло себе пливучу якусь женщину до лівого берега.

Почта потерпіла великі шкоди, котрі на разі не дадуть обчислити ся.

Акція ратункова веде ся дуже енергічно. Від понеділка працюють в день і в ночи коло направи шляху.

Катастрофа наступила о 12 годині 57 мінут (після часу середноєвропейского).

Публика заявлює своє негодованє на коломийську стацию за те, що она не зважаючи на сильну бурю, пускала в дорогу поїзд а то тим більше, що насип мав бути підмулений вже від кількох днів.

Катастрофу заподіяла певно злива або хмаролом, але не була би она ніколи такою, слиби перепуст під мостом не був так вузький. Нагло нагромаджені води мусіли перервати вал. Будуючі залізницю повинні були зауважати, що ріка в тім місци не має спаду, підчас коли више і низше має великий спад, тож природно мусить тут по кождій зливі повстати розлив води і длятого випадало збудувати тут не тісний а широкий перепуст для води. З оцадности або з нерозваги сего в часі не зроблено, тож маємо

днесь се доси на галицких залізницях не буваде нещастє.

Огляд книжок і часописий.

Die Sozialdemokratie in Theorie und Praxis oder ein Blick hinter die Coulissen. Von Teodor Lorentzen.

(Даліше)

Проводирі соціальної демокрації.

Август Бебель має тепер 57 літ. Хоч вихований в протестантизмі, був ревним членом католицких товариств челядників, а в 60-тих роках в Липську виступав горячо яко поступовий бесідник против ідей Лясаля і промовляв огнисто против загального голосованя. Як довго Бебель стояв під впливом знаного людового письменника, Росмелера, що багато подбав о просвіту робітничих верств в душі католицким, провадив завзяту борбу з соціалізмом. Але соціал-демократи пізнали его значінє яко агітаційного бесідника і силкували ся его для себе приєднати. Не легко прийшло ся ему так перекинути ся до иншого табору, але скоро прийшли перші вибори до німецького парламенту, станув він по стороні радикальної саскої партії робітничої і округ Глявхав вибрав его перший раз до парламенту. Тоді горячо промавляв Бебель против «розшарпаня Німеччини» і се приєднано ему маси виборців. В кілька літ опісля викрикував в парламенті, що революціонери і республіканці ельзаско-льотаринські поможуть ему і его партії «розсадити монархічну Німеччину». Пізнійше запевняв у саскім соїмі і в німецькім парламенті, що приписувані ему змаганя до насильного перевороту, є простими видумками! Такі безнастанні переміни протягом трицяти літ доволі дають підстави, щоби люди мислячі виробили собі відповідний суд.

Такі переміни відбували й деякі инші проводирі соціалістичні і автор подає більше подібних прикладів, але передовсім виказує, як то ті проводирі дбали про добро і піднесенє робітничого стану.

Коли розходить ся о вибори до парламенту тоді соціалісти кажуть: «лише ми маємо справді серце для робітників!» Колиж робітники дали ся заманити і вибрали такого послом, тоді нічого не почують більше від него окрім великих бесід про убожество і гнобленє народу. А тимчасом ніхто так не уміє гнобити народу, як соціалісти, лише не можна їм суперечити. Хто раз пристав до партії соціально-демократичної, мусить свій погляд, свою власну думку підчинити загалови, а великі пенсії, які побірають соціалістичні проводирі, стоять в рішучій супе-

Слухай, я тепер розкажу тобі... Я один з тих які не відають своїх батьків і яких звуть не гарним задля уха іменнем — безбаченка.

Іван на хвилину замовк і лице його покрилось ледве примітною краскою сорому.

— Тяжко було матері, сироті безрідній, жити зо мною в своїм селі, — почав він говорити далі, — от і пішла вона шукати кращого становища в вольній чорноморській степи. То просячи Христа-ради, то заробляючи, як часом трапиться ся робота, — таким чином добралась вона зо мною в Чорноморию і найнялась до одного богатого козака. Не доїдала, ночий не досипала, ходила ошарпана, обідрана, а все працювала та збирала гроші, щоб згодом мати спромогу вивести мене в люди; бо, правду кажучи, хоч і гірко це, той тепер виходить у люди, у кого кишені не порожні. Дякуючи Господеви, матері та добрим людям, я вивчив ся письму і поступив сюди в школу. Я бачив як мати працювала задля мене, а того й сам узяв ся працювати, щоб допомогти їй на скілько стає моєї спроможности, бо вона ослабла тепер і сама не заробить на себе й шага. Раділа матуся і дякувала Господеви, що сирітство її скінчилось, що у неї єсть син, котрий не попустить їй умерти де небудь під тином... Але-ж і я не вмру сиротою: у мене є певний друг... Павле, голубоньку! Збери все моє, всі ті манатки продай і відішли гроші до матери. Візьми ось годинник, пояс з срібними гудзиками...

— Іване, і що бо ти говориш? Адже ти тільки що казав, що сьогодні випишеш ся? Тоді продаси і відішлеш до неї гроші сам, як що

вона дуже їх потребує; мені грошей доволі прислали на сьвята, то ніж тратить їх на примхи, краще пошлемо частину до неї.

— Спасибі, спасибі тобі, голубоньку, й за це. Так, так, я казав, що випишеш ся сьогодні... Ні, не так я сказав: треба було сказати: мене випишуть сьогодні.

Сльози здавили мов горло від цих його слів, але я кривив ся, щоб не заплакати, бо бояв ся своїми сльозами зворушити і без того збентеженого Івана.

— Матуся, матуся, ти опять сиротою останеш ся, тихо промовив він, знову уставивши очи на степ. — Братіку, — обернув ся він до мене, не забувай моєї неньки, і в голосі його чути були сльози. Не забудеш?

— Ніколи, ніколи!

В цю хвилину донесло ся до нас веселе великоднє дзвоніннє. Я встав — перехрестивсь, перехрестивсь і Іван, промовивши:

— У цей час в церкві сьвітають «Христос воскрес» і серце кожного християнина наповняється ся радістю. Пора... Христос воскрес, Павле! Памятай же мої слова... Прощай...»

Простяг до мене руки, обняв і ніби хитнув ся назад: поцілував я його — губи холодні як крига.

Холодом обдало мене, я з жахом розвів його руки і Іван, як підрізаний колос, упав на ліжко. Глянув я на його — не ворухнеть ся, лице бліде і ва очах, мов кришталь повисли дві блескучих сльозинки.

— Іване, братіку!... Мов не самовитий крикнув я і залив ся гіркими сльозами, а з надво-

ру, як і зараз оце, виразно долітало: «Бов, бов, бов...»

IV.

Не памятаю що зо мною діялось. Коли-ж прочувавсь я уже другого дня, то лежав у тій же палаті де і Іван, тільки не було його самого, та й ніщо не нагадувало мені про мого любого товарища, певного друга: усе прибрали, щоб і обставини не показували того, що у дій самій хаті, на моїй шій розстав ся на віки з білим сьвітом син бідної покритки, що за все життє своє не бачив сьвітлої години. В головах у мене сиділа моя люба названа сестриця і коли я здивувавшись спитав у неї, де я і чого вона тут зо мною, у неї радісно заблищали оченята і вона крізь сльози, але веселенько промовила:

— Ну, слава Богу, що ти очував ся, а то ми трохи й очий не виплакали — тут за Іваном, а тут ще й за тобою.

Я подав їй руку, а серце, мов здавив хто — гірко, гірко зацеміло воно і сльози нехотя полили ся з очий.

Павло замовк, схиливши голову на руки, видно було, що спогад про певного друга, тяжким каменем падав на його душу. Глянув я на сестру, вона сиділа, затуливши хусткою карі оченята і часто здригувалась її руса голівка.

Розклад їзди на залізницях

після часу середньо-європейського пізнішого о 36 минут від львівського, важний від 1-го мая 1897.

Поїзд	год.	приходить до Львова	Поїзд	год.	відходить зі Львова
особовий	7:30	з Сучави і Черновець	поспішн.	6:—	до Підволочиск і Бродів
мішаний	7:50	з Янова	"	6:10	до Черновець і Сучави
особовий	8:05	зі Стрия і Лавочного	особовий	6:45	до Черновець і Сучави
"	8:15	з Тернополя і Бродів	поспішн.	8:40	до Кракова
"	8:25	з Сокала і Ярослава через Раву	"	8:55	до Кракова в спол. з Н. Санчом і Розвадовом
"	9:10	з Кракова в сполуч. з Н. Санчом, Яслом і Равою	"	9:20	до Стрия і Лавочного в сполуч. з Хировом і Станиславом
"	10:35	з Ярослава	"	9:25	до Белзця в спол. з Сокалем і Ярославом
мішаний	1:15	з Янова	мішаний	9:40	до Янова
поспішн.	1:30	з Кракова в спол. з Н. Санчом, Загірем і Хировом	особовий	10:05	до Підволочиск і Бродів
особовий	1:40	зі Стрия і Лавочного в сполуч. з Хировом і Станиславом	"	10:45	до Черновець і Сучави
поспішн.	1:50	з Сучави і Черновець	мішаний	1:04	до Янова від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в свята
"	2:30	з Підволочиск і Бродів	поспішн.	1:55	до Підволочиск і Бродів
особовий	5:20	з Підволочиск і Бродів	особовий	2:40	до Черновець і Сучави
"	5:25	з Белзця в спол. з Сокалем і Ярославом	поспішн.	2:50	до Кракова в сполуч. з Равою і Хировом
"	5:45	з Черновець	особовий	3:05	до Стрия і Скольного
"	6:—	з Підволочиск	мішаний	3:15	до Янова від $\frac{1}{5}-\frac{14}{6}$ і від $\frac{1}{6}-\frac{30}{8}$ щоденно, від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в повсякденні дні
Ніч			"	4:40	до Ярослава
особовий	6:55	з Кракова з Розвадовом сполуч.	Ніч		
мішаний	8:—	з Янова від $\frac{1}{5}-\frac{14}{6}$ і від $\frac{1}{6}-\frac{30}{8}$ щоденно, від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в повсякденні дні	особовий	6:45	до Кракова в сполуч. з Н. Санчом, Загірем і Хировом
поспішн.	8:45	з Кракова	мішаний	7:05	до Сокала і Ярослава через Раву
мішаний	9:01	з Янова від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в свята	особовий	7:25	до Тернополя
особовий	9:10	з Сучави і Черновець	"	7:30	до Стрия і Лавочного
"	9:30	з Кракова в спол. з Н. Санчом і Равою	"	8:50	до Янова
поспішн.	9:50	з Сучави і Черновець	"	10:30	до Черновець і Сучави
особовий	10:—	з Підволочиск і Бродів	поспішн.	10:50	до Кракова в спол. з Ярославом, з Розвадовом і Н. Санчом
"	10:20	з Лавочного і Стрия в сполуч. з Хировом і Станиславом	особовий	11:—	до Підволочиск і Бродів
"	12:10	з Лавочного і Стрия в сполуч. з Хировом і Станиславом	"	4:40	до Кракова в сполуч. з Хировом, Яслом, Розвадовом і Н. Санчом
"	3:30	з Підволочиск	"	5:20	до Стрия, Лавочного і Хирова
поспішн.	5:10	з Кракова в спол. з Н. Санчом і Яслом			

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

ГІПОТЕЧНОГО

2 купує і продає

всякі папери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшій курсі денним не числячи ніякої провізії.

Контора виміни і відділ депозитовий перенесені до льокалю партерового в будинку банків.

(23)—?

Т. А. КАЛІЧЕК.

Робітня

убрань жіночих

у Львові, Ринок ч. 25.,
(1. поверх)

приймає всілякі замовлення і виготовляє їх з густом і елеганцією після найсвіжіших журналів.

„ДНІСТЕРЪ“

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок ч. 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне припоручене Всч. Духовенству і всім вірним через Ем. Кард. Митр. і Преосв. Еп. Ординарияти всіх трех Епархій, обезпечає будинки, худобу, господарські знаряди, абіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огневих за можливо найнижшою оплатою.

Школи ліквідувє ся і виплачує-ся сейчас по пожарі а договори заключені з першими Товариствами контрааскураційними подають „Дністерви“ можливість обезпечувати і виплачувати і найвищі суми.

Поліси „Дністра“ приймає Банк краєвий при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечити ся через „Дністеръ“ після всіх можливих комбінацій в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористнійші услія і видає поліси і квіти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту „Дністеръ“ стоваришенє зареєстрованє з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третих лиць вкладки до опроцентованя по 5%. Гарантія цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки власителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїленє агенції в місцевостях де „Дністеръ“ не є заступлений, приймають ся.

(48—?)

1000 туток цигаретових за 1 зр. поручає фабрика туток

АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ
Львів, улица Галицька число 12.
Замавляючим 5.000 туток разом опакованє і відсилка franco.

Новости на дамскі сукні сезонови!
Матеріи вовняні, Зефіри, Батисти, Піки, Кретони, Перкалі, Брокати

АНТІН ПІЗУНСЬКИЙ Львів, Академічна 12.

Парасольки, Рукавички, »Фігара«, ковніри коронкові, Паски, Фартушки.

Магазин богато заосмотрений.
Ціни низькі, конкуренційні.

151 12—47

Руска справа

в роках 1891—1894

НАПИСАВ Н. В.

Ціна 50 кр. в. а. 3 пересилкою 55 кр.
Дістати можна в книгарни Тов. ім Шевченка, або в Ставропільській.

Дмитро Затурський
поруває своєю

робітню обуви мужескої, жіночої і для дітий
у Львові, ул. Коперника ч. 5.

Виріб тревалий і елегантний. Ціни умірені. Замовлення з провінцій залагоджує відвотною поштою.
80 6—10

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовлення і посередничить в закупні:

Свѣтло церковне
впроеє з фабрики Іа по 70 зр., Ша по 64 зр. за 100 кіл. Іосо фабрика.

Вино
в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку Іосо місце продукції.

Зі складів висилає: КАВУ по 5 кіл. посллках почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко

ВИНО в 5 кіл. барилках по зр. 3—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Інші товари по умірених цінах. 51—?

Марцелій Гонсьоровський
тапцер і декоратор

у Львові, улица Личаківска ч. 22.

приймає всякі замовлення на роботи входячі в обсяг тапцерства і декораций як: оббиванє меблів, урядженє покоїв, виклеюванє покоїв тапетами а заразом завішуванє фіранок виконує з комфортом і т. д.

Всякі порученя виготовлює по доступних цінах і в найкоротшій часі.
157 1—10

Учитель

орган руского товариства педагогічн. двотиждєвник педагогічно-науковий, виходить від 1-го червня 1889 у Львові ул. Вірменська ч. 2. Передплата на цілий рік 3 зр., на пів року 1.60 кр., на чверть року 1 зр.